

Aandeel Afrika

Journalist en Afrikakenner Roeland Muskens wordt durfkapitalist. In deze extra lange aflevering van zijn column introduceert hij een nieuwe investering, nu in een bedrijf in Burkina Faso, gespecialiseerd in zonne-energie.

Passie voor parabolen

Vorige maand vroeg ik u of ik zou moeten investeren in een Jatropha-initiatief in Ethiopië of een bedrijf uit Burkina Faso dat zonne-energie gebruikt om landbouwproducten te verwerken. Het is duidelijk dat het tweede bedrijf uw voorkeur heeft (en ook de mijne). Ik ben onmiddellijk afgereisd naar Ouagadougou om mijn investering te concretiseren.

Problemen bestaan niet voor William Ilboudo, directeur-eigenaar van het bedrijf Isomet in Burkina Faso. Voor hem zijn er alleen mogelijkheden. Een gesprek met William levert een waterval van ideeën op die holderdebolder over elkaar heen tuimelen. Zo iemand moet ik hebben. Ik ben in Burkina Faso om opnieuw duizend euro te investeren in een Afrikaans bedrijf. Williams passie is zonne-energie.

Zwakke wordt kracht

Het is moeilijk om niet meegevoerd te worden door het enthousiasme van William. “Afrika moet zijn zwakte tot kracht maken”, zegt hij. “Wat we hier in Burkina Faso volop

hebben, is zon: een onmetelijke energiebron en we doen er niks mee. Integendeel: een groot deel van ons inkomen besteden we aan olie die met tankwagens wordt aangevoerd uit het buitenland. Waanzin.” En daarom heeft William het bedrijf Isomet opgericht. Het hart van het bedrijf is een bescheiden werkplaats met een aangrenzend kantoorgebouwtje in een buitenwijk

van hoofdstad Ouagadougou. Een vijftal lassers en constructeurs zet in de werkplaats de ideeën van William om in constructies van ijzer, aluminium en glas. De zon die vrijwel iedere dag boven de Sahel brandt probeert William te bedwingen met enorme parabolen, bedekt met stukjes spiegelglas. Op dit moment zijn de lassers bezig een parabool van 32 vierkante meter te

maken – de grootste uit het assortiment van Isomet. Het is een ingewikkeld patroon van ijzeren buizen dat, als het klaar is, met een simpel handvat precies de juiste buiging kan krijgen om de 32 vierkante meter zonnestralen tot één enkel brandpunt samen te ballen.

Proefopstelling

Er is één probleem met de schotels van William: ze verkopen niet. Bedrijven vertrouwen eerder op westerse dieselmotoren en geïmporteerde benzine dan op de kracht van de zon en de installaties van William. Daarom heeft William besloten om zelf het goede voorbeeld te geven. “Als ik kan laten zien dat ik met zonne-energie een bedrijf succesvol kan maken, dan is dat de beste reclame voor mijn schotels.” En daarom is William in de karité gegaan. Karité-noten komen alleen in West-Afrika voor. De boter die uit deze noten wordt gewonnen, wordt gebruikt in de cosmetische industrie en in voedingsmiddelen. Het karité-seizoen begint in juli. Als William dit seizoen minimaal 500 kilo karitéboter weet te produceren, dan kan hij die tegen een goede prijs leveren aan het Duitse bedrijf Solarfood.

Bij het dorpje Dabare, even buiten Ouagadougou heeft William een proefopstelling

neergezet. Twee parabolen van ieder 16m², leveren energie om twee ovens te verhitten die de karité moeten drogen, koken en roosteren. William pocht: “De temperatuur in het brandpunt kan oplopen tot wel 1200 graden Celcius.” Om dat te bewijzen pakt William een stukje hout en houdt het in het brandpunt. Helaas is de zon vandaag niet sterk genoeg om het hout snel in de fik te steken. William raakt een beetje geïrriteerd (‘gisteren deed-ie het nog’) en het eindigt ermee dat hij zijn hand verbrandt: “Zie je wel hoe heet de zon is!”

Ruimteschip

Naast het karitéproject heeft William ook ideeën om andere producten – tomaten, mango's – met behulp van zonne-energie te bewerken en te conserveren om ze vervolgens makkelijker te kunnen exporteren. Maar de vraag is natuurlijk of zijn initiatief wel levensvatbaar is. En of mijn duizend euro winst zal opleveren. Er zitten nogal wat haken en ogen aan. De grootste onzekere factor is of de dorpelingen de parabolen zien zitten.

Zij moeten met de nieuwe techniek aan de slag. De mannen en vrouwen in Dabaré kijken naar de gevaartes alsof er een ruimteschip is geland. En hoe zeker is het dat William (nu en in de toekomst) de karité-boter kan verkopen? En zullen de parabolen vervolgens wel aftrek vinden? Is William eigenlijk wel ondernemer genoeg om het bedrijf van de grond te trekken? Of is hij toch meer een gekke uitvinder? Het zijn allemaal vragen die door mijn hoofd spoken wanneer ik William mijn duizend euro in handen stop. *Wordt vervolgd*

ROELAND MUSKENS